

Uden det frygter jeg for, at Loven ikke faar den fornødne praktiske Følge.

Ordføreren (Jepsen Christensen): Jeg kan ikke anerkende, at den Bestemmelse, der her er indført, skulde medføre, at Loven af 4. Oktober 1919 bliver virkningsløs overfor Udstykning af sønderjydske Præstegaardsjorder. Det er der slet ikke Tale om; Lovforslaget fastlægger tværtimod, at i det Øjeblik Præstegaardsjord udstykkes, skal den udstykkes efter Loven af 4. Oktober 1919. Den slipper vi ikke udenom, selv om vi i de sønderjydske Landsdele selvfølgelig helst havde sev, at ligesom vi hævder, at Præstegaardsjorden er Sognemenighedens Ejendom, havde vi ogsaa faaet Ret til at udstykke den til fri Ejendom. Det er det, vi ikke kan, den Tvangsbestemmelse lægges der paa Forholdene dernede, og den bøjer vi os for; men vi kan ikke under nogen Form gaa med til at anerkende, at Præstegaardsjorden ikke er Sognemenighedens.

Kirkeministeren (J. C. Christensen): Til de fra Ordføreren faldne Bemærkninger skal jeg føje for det første, at jeg ikke kan tiltræde det stillede Ændringsforslag, fordi det efter mit Skøn vilde berøve Præsteembederne eller rettere Menighederne i Sønderjylland, som er Værger for Præsteembederne, deres hidtil hafte Ret og Raadighed over disse. For det andet skal jeg sige, at selvfølgelig bliver det Menighedsrepræsentationernes Ansvar dernede, om de overhovedet vil udstykke eller ikke. Vil de ikke udstykke, kan Loven af 4. Oktober 1919 jo ikke komme til at træde i Kraft, det er rigtigt nok, men det bliver deres Ansvar, om de vil udstykke. Vil de derimod udstykke, skal det ske efter Reglerne i Lov af 4. Oktober 1919. Jeg nærer ingen Frygt for at lade Menighedsrepræsentationerne i Sønderjylland bære dette Ansvar. Jeg tror, at det undertiden nok kan volde dem nogen Ulejlighed og Vanskelighed, men det bliver jo deres Sag, som det bliver enhver Sag at bære det Ansvar, der lægges paa ham. Jeg maa meget anbefale, at man stemmer imod dette Ændringsforslag. Hvis det vedtages, vil det føles i Sønderjylland som et Indgreb i velbevarede Rettigheder.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg tør ikke sige, om nogle i de sønderjydske Landsdele vil betragte Ændringsforslagets Vedtagelse som et Indgreb i velerhvervede Rettigheder; andre vil sikkert se paa det ud fra en anden Opfattelse. Naar den højtærede Kirkeminister sagde, at man, hvis man vedtog Ændringsforslaget, vilde berøve dem, der hidtil har haft Ret og Raadighed over disse Jorder, denne Ret, ja, saa kan man jo godt sige det. Men hele den Lovgivning, vi har gennemført herhjemme, og som, saa vidt jeg erindrer, den højtærede Minister selv har stemt for, baade med Hensyn til Præstegaardsjorder og Len og Stamhuse, har jo ogsaa berøvet Præsteembederne, Sognene og Staten og Lens- og Stamhusbesidderne den Ret og Raadighed over de paagældende Jorder, som de hidtil har haft. Det har været Pointen i denne Lovgivning, at det har vist sig, at man kan gaa saa vidt indenfor Grundlovens Ramme. Hvorfor skal man saa pludselig stille Embederne i de sønderjydske Landsdele anderledes, end man har stillet andre her i Landet? Det tror jeg ikke, der er nogen Grund til, og jeg tror, at overordentlig mange i de sønderjydske Landsdele vil være enige med mig i, at der ingen Grund er til det. Dertil kommer, at Formaalet for denne Lovgivning jo er det, at man ønsker skabt selvstændige Hjem, hvad der ikke mindst er Brug for i Sønderjylland. Dette Formaal kan imidlertid sættes ganske til Side, hvis Ændringsforslaget ikke vedtages.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg C. Sp. 1727)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til § 2 af et *Mindretal* (Henriette Crone, Dahl, Gunnar Fog-Petersen, Albert Jensen, Johansen og Lewinsky) *forkastedes* med 32 Stemmer mod 17.

Lovforslagets §§ 2—5 og dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.